

Az orvos díjazása — közegészségügy.

A szegedi orvos-egyesület azon határozata, mely szerint az „általános” házi-orvosi rendszerről a látogatásonként való díjazás rendszerére öhajtott volna áttérni, a társadalom széles rétegeiben magas hullámokat vert fel. Természetes, hogy a határozat legkülönbözőbb kommentáltatott. Némelyek igazságosnak, méltányosnak és jogosnak mondták, mások a zsebek elleni merényletet láttak benne, hallottunk arról is, hogy ez a közegészség rovására fogna lenni. Egyik újságírónk — igaz hogy a humor védelme alatt — gunyos-tréfás célzást tett arra, hogy ezen akció éppen a „szeretet” ünnepe előtt történt. Érdekes, hogy a legvilágosabb fejű emberek, sőt sociológiával foglalkozók is, midőn „szeretet” és „humanizmust” emlegetnek az orvos és a segélyt kereső ember viszonyában, ezen humanizmust mindig csak egyirányúnak látják, mely az orvost a társadalommal szembe kötelezi, de soha sem látják azt a szeretetet és humanizmust, mely — a viszonyosság elvénél fogva — kellene, hogy a társadalmat az orvossal szemben is vezesse s melynek egyik leglényegesebb kifejezője a — „csengő elismerés”.

Bár a beteggyógyítás éppen olyan munka, mint más szellemi vagy testi munka, mégis, díjazás szempontjából, minden más-tól különbözik. Minden más munkának díját — legyen az szellemi vagy ipari munka vagy termelvény — a kereslet és kínálat aránya állapítja meg. A közönségnek mindenesetre érdeke, hogy a munkához minél olcsóbban jusson. Egyedül az orvosi munkánál jól fel-fogott érdeke a közönségnek, hogy azt minél jobban fizesse meg!

Hogy ezt megértessem, csak a matematika alapfogalmaival kell tisztában lenni.

Az orvos, ki munkája után él és úgy mint a kereskedő vagy még inkább kénytelen költségvetéssel élni. Az ő — kulturájának megfelelő — életstandard-ja bizonyos jövedelmet igényel, melyhez jönnek az üzemi kiadások (kocsi, nagyobb lakás, az ezzel járó többlet kiadások) életbiztosítás, öregségére megtakarítandó tőke, gyermekek nevelése és ellátása, szóval egy igen tekintélyes összeg, melyet természetesen, hogy a munkáját igénybevevőknek kell megfizetni.

De az orvost általában rosszul fizetik; rosszul fizeti az állam, a város, a pénztárak s a magánfelek. Mi ennek a következménye? Az, hogy az orvos annyi munkát kénytelen vállalni, amennyinél a díjazása kiadásait fedezi s ez több, mint amennyit becsületesen el lehet végezni. Ezért látjuk, hogy egyes orvosok kénytelen állásokat **halmozni**, ami a közre még sokkal ártalmasabb, mint az **áruhalmozás**, amit kényszerből kifolyólag — a törvény kénytelen szigorúan büntetni.

Ez a kénytelenség, hogy az orvos több munkát vállal, mint amennyit jól el tud végezni, kiszámíthatatlan kárára van a közegészségügynek. Hiszen az orvos munkájára is véges, csak egy bizonyos mennyiségű munkát tud jól elvégezni, ha ennél többet kell végeznie, akkor türelmetlen, ideges és felületesebb kell lennie.

Igy támadnak azok a néha előforduló, szomorú valóságok, hogy az orvos előre megírt recepteket nyom a pénztári beteg kezébe, hogy a télikabátot keresztül kopogtat, hogy önként hívja rendelő-szobáiba a be-

tegeket s egyszerre, sablonosan, individualizálás nélkül rendel nekik. A túlhalmozott orvos nem foglalkozhatik betegével kellő ideig, nem hallgathatja meg — néha igen részletes — panaszait, nem mérlegelheti az összes tüneteket, sietnie kell, mert még 15 látogatása van. A túlhalmozott orvos maga is beteg, kimerült, nem képes kellő figyelemmel az emberi bonyolult szervezet pszichológiai finom elváltozásait elbárálni, ami kétségtelenül a beteg rovására van. Nem tudja magát kipihenni. De még ennél is nagyobb baj, hogy nem tud tudományának haladásával lépést tartani. Az újabb gyógy módok, eljárások, műszerek tanulmányozása naponként órákat vesz igénybe, amire a túlhalmozott orvosnak ideje nincs.

Van olyan orvos, ki naponta 80—100, sőt több beteget **ellát**. Elképzelhető-e, hogy ezeket jól el tudja látni? A legjobb akarat, a legnagyobb szorgalom mellett sem lehetséges, mert hiányzik, a fizikai idő. Egy betegnek leggyorsabb vizsgálata, receptírásával, legalább 10 percet vesz igénybe, 60 betegnél ez 600 perc, vagyis 10 órai folytonos, szakadatlan munka. Tehát ennyi beteget egy orvosra bízni, a közegészségügy szempontjából, nem szabad! De az orvos kénytelen vele, mert a mai alacsony fizetések mellett másként megélni nem tud.

Azt hiszem, mindenki előtt világos, hogy az orvosnak olyan fizetést kell nyújtani, hogy így több időt szentelhessen egyes betegeknek.

Erre valaki ezt mondhatná: „Igen, de akármennyit fogunk is fizetni, az orvos csak annyit fog dolgozni, hogy minél nagyobb jövedelme legyen, hogy minél nagyobb vagyont szerezhessen.” Ez valószínűnek látszik — de biztos, hogy nem tartama sokáig.

Jelenleg Magyarországon 3000 orvos van, pedig 15.000-re volna szükség; a művelt nyugaton még ennél is több orvos jut a lakosság hasonló számára. Nem mennek orvosok pályára, mert nincs pálya, melyre hosszabb ideig kellene készülni. Nincs pálya, mely nagyobb munkát, önfeláldozást, nap-pali és éjjeli szolgálatkészséget, teljesebb felolvasást a hivatásban, kívánna, mint az orvosi, nem is szólva arról, hogy életét és egészségét állandó veszedelemnek teszi ki. S ezzel szemben nincs meg a kellő anyagi elismerés.

Megállapították végleg az orvosi tiszteletdíjakat.

A szegedi Orvos Egyesület péntek délután ülést tartott dr. Boros József elnöklésével. Az ülésen az egyesület tagjai majdnem teljes számban jelentek meg és tárgyalás alá vették a december 20-án tartott ülésnek azt a határozatát, amely az általánosan fizetett házi-orvosi rendszerről a látogatásonkénti fizetés rendszerre való áttérést kívánta szabályozni. Az Orvos Egyesület úgy határozott, hogy átmenet nélkül és méltányossági okokból ezidő szerint nem öhajtsa a múltkor határozatot végrehajtani, hanem megkeresi az Országos Orvos Szövetséget, hogy az elvnek az országban való megvalósítása érdekében akciót indítson. Az egyesület tagjai ezenkívül kimondták, hogy az általános drágaságra való tekintettel fel-

Ha el lehet érni azt, hogy az orvosok anyagi helyzete általában megjavul, az orvosi pálya keresettebb lesz, meg fog szülni az orvoshiány, az egyes orvos nem lesz kénytelen magát munkával túlterhelni, több időt szentelhet tudományának fejlesztésére s ez a köznek mérhetlen hasznára lesz.

A közönség tehát rosszul teszi, ha az orvosok mozgalmát ellenszenvvel nézi s árdrágítási manővert lát benne, mert ha többet is kellene fizetnie, legdrágább kincsében, egészségében fogja hasznát látni.

Doktor.

Mélyen tisztelt Szerkesztő Ur! A szegedi orvosegyesület legutóbbi, a házi-orvosi rendszer kérdésében hozott határozata nyomán elég érdekes és magas színvonalú hírlapi polémia indult meg *Becces* lapjában, amelybe azonban tegnap egészen fölöslegesen egy disszonáns hang vegyült bele, amelyet az ott teljesen indokolatlanul megtámadott kereskedő világ nevében, anélkül hogy a kérdés érdemi részébe avatkozzam, nem hagyhatok visszatartás nélkül.

Eddig mindig csak elfogult agrárius részről hangzott el az a nevetséges ésrosszindulatú vád, hogy mi kereskedők munka és fáradság nélkül, kizárólag a fogyasztó közönség kizsákmányolásából élünk és keresünk nagy vagyont. Nagyon furcsa debattéri methodusnak tartom, hogy most delaki nem kutatom mennyire jogosultan vagy jogosulatlanul, de mindenesetre — önző érdekeinek védelmére — nem talál más eszközt, mint hogy a kereskedőkön, akik pedig pedig bizonyára legjobban fizető kliensei közé tartoznak és semmivel sem szolgáltak rá arra, hogy általa pellengére álltassanak — egyet üssön és azt állítsa róluk, hogy egész gazdasági működésük abban merül ki, hogy árukészletüket — jól figyeljünk — lopva és bujva, hogy senki se lássa, és senki se zavarhassa, éjnek idején átnumerálják.

Nagyon sajnálom a „Doktor” urat, akinek gondolkodása nem tud felemelkedni arra az elfogultságra, hogy a kereskedőben a gazdasági élet nélkülözhetetlen és megbecsülhetetlen faktorát lássa, aki nemcsak ahhoz segíti őt, hogy ha még oly nehéz beszerzési lehetőségek között is, az ő révén öltözködhessen, táplálkozhassék és egyéb testi és szellemi igényeit kielégíthesse, hanem aki-nek szerinte nagyobb fizetési képességét és most készül maga is árdrágítónak állván be a maga javára gyümölesztetni.

Kereskedő.

tétlenül szükségesnek tartják az orvosi díjazások felemelését és ebben az irányban a következő határozatot hozták:

Minden házi-orvosi díjat az eddig fizetett összegnek legalább is a kétszeresére emelik fel. **A minimum 200 korona.**

Egyes látogatások díját a paciensek vagyoni helyzete szerint három osztályba sorozzák és ehhez képest a minimumokat következőleg állapították meg:

Első osztályu rendelés az orvos lakásán 20 korona, a beteg lakásán 30 korona, orvosi tanácskozás 50 korona.

Másod osztályu rendelés az orvos lakásán 10 korona, a beteg lakásán 15 korona, orvosi tanácskozás 30 korona.

Harmad osztályu rendelés az orvos la-

A világ legdrágább, de egyszersmind legjobb szívarkahüvelge:

„Modiano clubspecialité”

Vigyázat! Utánzatok vannak forgalomban! Sodorni való papír ára 30 fillér.

